

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 260.193 van 20 juni 2024
in de zaak A. 234.831/VII-41.942**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jean-Yves Carlier
 kantoor houdend te 1348 Louvain-La-Neuve
 Rue de la draisine 2/004
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39
 alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 21 oktober 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 260.781 van 16 september 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.672 van 15 december 2021.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 'tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State'.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 januari 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Camille Vandeput, die *loco* advocaat Jean-Yves Carlier verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Uit het bestreden arrest blijkt, hetgeen niet wordt betwist, dat verzoeker, van Syrische nationaliteit, op 4 december 2018 is geboren in België. Verzoekers ouders dienen, enkel in verzoekers naam, op 20 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

3.2. De verwerende partij neemt op 20 februari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Met arrest nr. 243.875 van 10 november 2020 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing en stuurt hij de zaak terug naar de verwerende partij.

3.3. De verwerende partij neemt op 24 december 2020 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 26 januari 2021 tekent verzoeker tegen deze weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 16 september 2021 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van artikel 1, A, 2), van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker voert aan dat uit de definities van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus volgt dat de nood aan de door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet geboden bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van het land van de nationaliteit van de aanvrager, te dezen Syrië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwist in het bestreden arrest niet dat er te dezen indicaties zijn waaruit voor verzoeker mogelijkerwijze een nood aan internationale bescherming ten aanzien van Syrië zou kunnen worden afgeleid aangezien verzoeker er naar aanleiding van het daar

heersende conflict een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet loopt. Verzoeker merkt op dat zowel in de aanvankelijk bestreden beslissing als het bestreden arrest dus wordt erkend dat zijn nood aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst vaststaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt echter dat verzoeker geen internationale bescherming mag krijgen omdat zijn terugkeer naar het land van herkomst in de huidige stand van zaken niet aan de orde en louter hypothetisch is vermits hij in Spanje een verblijfsrecht kan krijgen op grond van artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2011/95). Volgens verzoeker voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus voorwaarden toe die niet vereist zijn voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker zet uiteen dat de daadwerkelijke terugkeer naar het land van herkomst geen voorwaarde is om te worden erkend als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen. Omgekeerd is het niet omdat de terugkeer naar het land van herkomst in de huidige omstandigheden niet aan de orde en louter hypothetisch is, dat niet voldaan is aan de toepassingsvoorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker hoort ook de mogelijkheid voor de vreemdeling om op grond van artikel 23 van richtlijn 2011/95 in een andere lidstaat van de Unie een verblijfsrecht te genieten niet tot de criteria die bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming moeten worden nagegaan. De stelling in het bestreden arrest dat, “aangezien de kwestie van de terugkeer van de verzoeker en diens gezin naar Syrië in de huidige stand van zaken geenszins aan de orde en louter hypothetisch is, [...] ook de argumentatie in het beroepsverzoekschrift aangaande de gegronde vrees voor vervolging die de verzoeker stelt te koesteren ten aanzien van Syrië en de bijgevoegde landeninformatie omtrent de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van diens

ouders, *in casu* niet dienstig [is]”, vindt volgens verzoeker evenmin grondslag in de tekst van het vluchtelingenverdrag.

Verzoeker besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 1, A, 2), van het vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet heeft geschonden door op grond van criteria buiten het vluchtelingenverdrag en de wet te weigeren hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dit ondanks indicaties voor een mogelijke nood aan internationale bescherming ten aanzien van Syrië naar aanleiding van het daar heersende conflict.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus inhouden met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade moet respectievelijk “gegrond” of “reëel” zijn, dus nog actueel op het ogenblik van het onderzoek. Volgens de verwerende partij is aan deze laatste voorwaarde niet voldaan nu wordt vastgesteld dat niets verzoeker actueel dwingt om terug te keren naar Syrië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in overeenstemming met artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet rekening gehouden met de relevante gegevens van het onderzoek zoals landen en plaatsen van eerder verblijf, eerder verblijf en informatie over de vraag of verzoeker zou kunnen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Dit betreft onder meer het gegeven dat verzoeker op grond van artikel 23 van richtlijn 2011/95 een verblijfsrecht in Spanje kan verkrijgen omwille van de status van zijn familieleden aldaar. De verwerende partij beschouwt deze elementen als relevant bij het bepalen van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of het reële karakter van het risico op ernstige schade bij terugkeer naar Syrië. Zij wijst nog op de afdwingbaarheid van het Unierecht in elke lidstaat, dus ook wat artikel 23 van richtlijn 2011/95 betreft. In het licht van dit alles acht de verwerende partij artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet niet geschonden.

6. In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker toe dat de verwerende partij in de memorie van antwoord de vraag naar de nood aan internationale bescherming verwart met de vraag naar de daadwerkelijke terugkeer naar het land van herkomst. Dat verzoeker de mogelijkheid heeft zich op grond van het Unierecht naar Spanje te begeven, doet niets af aan zijn nood van bescherming ten aanzien van het land van herkomst. Verzoekers actuele en gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Syrië kan niet worden betwijfeld gezien de objectieve informatie over de veiligheid aldaar. Al is een terugkeer naar het land van herkomst niet aan de orde, verzoeker is een vluchteling die als zodanig moet worden erkend.

Beoordeling

7. Met het bestreden arrest wordt de aanvankelijk bestreden beslissing “beaamd en in zijn geheel overgenomen”. Voorafgaand aan dit besluit overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is van oordeel dat er indicaties voorhanden zijn waaruit mogelijkerwijze een nood aan internationale bescherming ten overstaan van verzoekers land van herkomst Syrië zou kunnen worden afgeleid aangezien hij daar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet naar aanleiding van het daar heersende conflict. Echter, in het licht van de internationale beschermingsstatus en het verblijfsrecht dat zijn ouders genieten in Spanje evenals van de mogelijkheden waarover ook verzoeker bijgevolg beschikt om er tevens een status en een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, en gelet op het gegeven dat er ten aanzien van zijn ouders door het Commissariaat-generaal beslist werd tot de niet-ontvankelijkheid van hun verzoek omdat zij niet hebben aangetoond dat de internationale bescherming die hen in Spanje werd verleend niet langer actueel of niet effectief zou zijn, besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de kwestie van de terugkeer van verzoeker en zijn gezin naar Syrië geenszins aan de orde en louter hypothetisch is en dat bijgevolg in hoofde van verzoeker actueel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van zijn land van herkomst kan worden vastgesteld.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast “dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers eventuele nood aan internationale bescherming wel degelijk heeft onderzocht ten aanzien van zijn land van herkomst, namelijk Syrië”, “dat uit niets blijkt dat verzoeker op heden in Spanje dezelfde status zou genieten als de status die aan zijn gezinsleden werd verleend”, dat dit wordt bevestigd in de aanvankelijk bestreden beslissing en dat “[d]e commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen [...] in hoofde van verzoeker dan ook geen toepassing heeft gemaakt van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet”. Hij stelt vast dat verzoeker “in het licht van de internationale beschermingsstatus en het verblijfsrecht dat zijn ouders genieten in Spanje, echter niet aan[toont] dat hij niet in Spanje zou kunnen verblijven in het kader van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU” en “dat er, rekening houdend met de status van zijn gezinsleden in Spanje en de Unierechtelijke bepalingen betreffende de status van gezinsleden van begunstigen van internationale bescherming, geen grote obstakels voorhanden zijn die verzoeker ervan weerhouden om samen met zijn gezin terug te keren naar Spanje en zich daar te vestigen met zijn gezinsleden die er internationale bescherming en een verblijfsrecht genieten en dat niets hem aldus actueel dwingt om terug te keren naar Syrië”, zodat “in hoofde van verzoeker actueel geen nood aan internationale bescherming wordt vastgesteld”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat, “[a]angezien de kwestie van de terugkeer van verzoeker en zijn gezin naar Syrië in de huidige stand van zaken geenszins aan de orde en louter hypothetisch is, [...] ook de argumentatie in het verzoekschrift aangaande de gegronde vrees voor vervolging die verzoeker stelt te koesteren ten aanzien van Syrië en de bijgevoegde landeninformatie omtrent de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van zijn ouders, *in casu* niet dienstig [is]”. Hij besluit dat derhalve in hoofde van verzoeker niet kan worden besloten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst enerzijds slechts naar “indicaties” waaruit “mogelijkerwijze” een nood aan internationale

bescherming ten overstaan van Syrië zou kunnen worden afgeleid doch hij stelt anderzijds wel vast dat verzoeker "daar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet naar aanleiding van het daar heersende conflict".

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt uitdrukkelijk dat nergens uit blijkt dat verzoeker in Spanje dezelfde status zou genieten als die van zijn gezinsleden en dat derhalve geen toepassing wordt gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, van de vreemdelingenwet. De enkele feitelijke omstandigheid dat een terugkeer naar Syrië actueel niet aan de orde doch louter hypothetisch zou zijn, vormt op zich echter geen grond om een verzoek tot internationale bescherming, te dezen wat de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, af te wijzen.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanhaalt dat verzoeker niet aantoont dat hij niet in Spanje zou kunnen verblijven op grond van artikel 23.2 van richtlijn 2011/95, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling de lidstaten oplegt te "waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid". Deze bepaling vindt dus slechts toepassing op verzoekers waarvan wordt vastgesteld dat zij zelf niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. Te dezen maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter eerst toepassing van het voornoemde artikel 23.2 om pas daarna en op grond van die bepaling te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Met die beoordeling voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bijkomende voorwaarde toe aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en weigert hij in die zin op onwettige wijze internationale bescherming aan verzoeker.

9. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 260.781 van 16 september 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest dient te worden overgeschreven in de registers van bovenvermelde Raad en melding ervan moet worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan verzoeker.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twintig juni tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams